

No n'hi ha prou amb votar

AL FEIXISME NO SE'L DISCUTEIX SE'L COMBAT

AL FEIXISME NO SE'L DISCUTEIX, SE'L COMBAT

LA LLUITA ESTÀ ALS CARRERS I NO AL PARLAMENT!

Després de la desfeta electoral de l'esquerra governamental el 28M, l'ofensiva de la reacció ha donat un nou salt. La constitució de més de 140 ajuntaments i governs autonòmics entre el PP i Vox, que confirma que no hi ha "cordons sanitaris" que valguin, té un únic eix: guerra oberta contra l'activisme de l'esquerra i l'independentisme, el moviment feminista i LGTBI, i l'ecologisme anticapitalista. Esmolen els ganivets completament embravits pensant en el seu triomf del 23J.

Després de més de tres anys de govern PSOE-UP, la reacció aixeca el cap reivindicant el programa clàssic del feixisme hispà amb base de masses, el mateix que va agitar la CEDA de Gil Robles als anys 30 i la dictadura franquista: la unitat sagrada de la pàtria del nacionalisme espanyolista més rabiós, la defensa de la propietat i l'ordre capitalista, la religió catòlica i la família de bé.

Aquest programa s'adapta a les condicions del segle XXI. Un dels seus primers objectius a batre és el moviment feminista anticapitalista i de classe, que aquests anys ha qüestionat pilars fonamentals del règim del 78 com la violència masclista i la justícia patriarcal. Acabar amb el dret a l'autodeterminació de Catalunya, Euskal Herria o Galiza sufocant la qüestió nacional mitjançant la violència policial, les sentències exemplaritzants i la presó, sense descartar la il·legalització de partits de l'esquerra independentista. Atorgar barra lliure a l'explotació laboral... És a dir, fent tot el necessari perquè la seva base social de petits i mitjans empresaris pugui acumular i progressar.

L'objectiu és descarregar un cop a la moral de la classe obrera noquejant els seus sectors més avançats, per a imposar una agenda encara més dura de retallades, privatitzacions i repressió. Per a la dreta i extrema dreta governar ara significa recolzar-se en l'aparell estatal i la legislació del 78 per a soscavar els drets democràtics i consolidar les tendències autoritàries del règim polític. Coincideixen amb el programa cedista del 1933.

Set de venjança

Aquesta set de venjança té un origen clar: el temor que ha experimentat la classe dominant davant la rebel·lió social sen-

se precedents des de la Transició que va omplir els carrers de tot l'Estat amb el moviment del 15M, les vagues generals, les marxes de la dignitat, les mareas en defensa de la sanitat i l'educació públiques, l'aixecament del poble de Catalunya per la república, les mobilitzacions multitudinàries del feminisme d'esquerra i de la marea pensionista.

Però com sempre ocorre després dels moments àlgids de la lluita de classes, els escrivans a sou neguen l'ocorregut. Nosaltres hem de rescatar-ho i no oblidar que l'embranchida de milions, per baix, des-

A Catalunya, recollint l'impacte de la crisi econòmica i dècades d'opressió nacional, aquest tsunami va atropellar CiU i va enfortir l'independentisme d'esquerra. El gran creixement d'ERC es deu a això. A més, una candidatura anticapitalista com la CUP va aconseguir un notable increment en el seu suport. El moviment de masses per l'autodeterminació i la República catalana va obrir crisis revolucionàries el 2017 i 2019.

Tenint en compte tot això, com podem estar ara davant d'una onada reaccionària que amenaça amb situar a La Moncloa a

dels mitjans de comunicació per la dreta, obvia l'aspecte central: l'acció del govern, i sí, la seva propaganda!, xoca escandalosament amb la realitat de milions de treballadors i treballadores. Que la patronal demani al PP que, si arriba al govern, mantingui la reforma laboral de Yolanda Díaz, és una bona prova d'això.

El govern PSOE-UP, en el qual Podemos empenyeria el PSOE cap a l'esquerra, i que va generar il·lusió i esperança entre sectors importants de la classe obrera, ha provocat una enorme decepció perquè les seves polítiques fonamentals no han millorat les condicions de vida de les famílies treballadores. En aspectes importants fins i tot s'han reproduït, principalment pel PSOE però amb el silenci o consentiment de Podemos, IU i el PCE, polítiques pròpies de la reacció. I el mateix podem dir respecte als Governos de la Generalitat encapçalats per ERC, que a més ha continuat emprant la repressió dels Mossos contra l'esquerra independentista i els moviments socials.

La desigualtat i la pobresa s'han disparat, així com la precarietat laboral i l'enfonsament dels salaris. L'accés a l'habitatge continua sent impossible i la llei aprovada ni crearà habitatge públic ni aturarà els desnonaments i l'especulació immobiliària. La sanitat, educació i altres serveis públics s'han continuat degradant i privatitzant.

A més, el govern central ha justificat i encobert matances contra els nostres germans immigrants, com la de Melilla; mantingut la Llei Mordassa del PP i aguditzat la repressió contra el jovent activista, l'esquerra independentista i el sindicalisme combatiu. S'ha traït el poble sahrauí i defensat i justificat la guerra imperialista a Ucraïna, obeint servilment l'imperialisme nord-americà i l'OTAN. I mentrestant, els grans empresaris, la indústria armamentística i l'Ibex35 obtenen beneficis rècord cada trimestre.

Les lloances a l'economia espanyola de les institucions financeres internacionals o la UE, artífexs de les polítiques d'austeritat, de les quals presumeixen Pedro Sánchez o Yolanda Díaz, reflecteixen que les coses s'estan fent molt bé... per als bancs i grans monopolis capitalistes! No en va la prima de risc espanyola està per sota dels 100 punts. En aquest context d'estabilitat, beneficis empresarials rècord i pau social, com no avançarà la dreta i la reacció?

Lliçons del passat.

Les fuetades de la contrarevolució

Per a rearmar-nos políticament, i enfrontar el dur període de la lluita de classes que ve, hem de mirar la realitat de front i assenyalar honestament què ha ocorregut. I és que s'ha tornat a demostrar que participar en un govern com a soci minoritari de la socialdemocràcia, i fer-ho a més amb l'afany de col·laborar amb la patronal i el gran capital, abandonant

Cartell franquista del 1940 i la lona que va penjar Vox a Madrid

bordant les estructures polítiques i sindicals d'una esquerra pactista i submissa, fer saltar el bipartidisme, forçar l'abdicació de Joan Carles I i col·locar contra les cordes el règim del 78.

La classe obrera, el feminisme, el moviment independentista, el jovent i els moviments socials han demostrat la seva enorme força per a transformar radicalment la situació política mitjançant la lluita de masses, l'acció directa i l'organització.

Sobre aquest tsunami de canvi es va alçar Podemos, convertint-se en pocs mesos en una força colossal que disputava l'hegemonia de l'esquerra al PSOE i a aquesta burocràcia acomodada que pobla els despatxos de CCOO i UGT, i que ara aplaudeix entusiasmada les punyalades de Yolanda Díaz.

un govern d'extrema dreta? I, sobretot, com podem revertir aquesta situació i enfrontar aquesta amenaça?

El Govern PSOE-UP no ha governat per a la classe obrera

Milers d'activistes i militants de l'esquerra combativa i els moviments socials contemplan alarmades aquesta deriva reaccionària. Estem en el punt de mira. Però l'esquerra governamental i parlamentària no dóna cap explicació sobre les causes d'aquest canvi, semblant la desorientació i desmoralització entre àmplies capes de l'esquerra militant.

Continuar insistint en les fites del govern PSOE-UP, argumentant errors sobre com s'han transmès a l'opinió pública aquests assoliments, o al domini

Acte públic del moviment No Esteu Soles a Badalona, el maig d'aquest any

la mobilització social... acaba canviant la correlació de forces, però en favor de la dreta i la reacció! Això és el que han aconseguit els dirigents de Podemos i el PCE participant en aquest govern, i avalant les seves polítiques capitalistes. A més, la seva negativa a donar suport al dret a l'autodeterminació a Catalunya, ha facilitat l'avanç de la demagògia espanyolista i l'estabilitat del règim del 78.

Això és també el que han aconseguit els dirigents d'ERC renunciant a la república catalana, sent crossa de Sánchez i aplicant polítiques proempresarials al capdavant de la Generalitat. Fins i tot la dreta convergent més oligàrquica està renaixent. La crua experiència d'aquests anys ha demostrat quant d'equivocats estaven (i estan) aquells que des de l'esquerra independentista plantejaven que ERC i Junts eren (o són) aliats en la lluita independentista i en la transformació social.

Aquesta deriva reaccionària ja s'ha produït en altres moments històrics com la Segona República. També llavors la caiguda d'Alfons XIII i la proclamació de la República va ser conseqüència d'una potent lluita de masses, que va adquirir un caràcter revolucionari, i també va donar lloc a un govern amb presència per primera vegada de ministres socialistes, un govern republicà d'esquerres que va despertar grans esperances.

No obstant, aquest govern tampoc no va voler trencar amb el capitalisme, va respectar la propietat privada de terratinents i capitalistes, va mantenir el poder de l'Església Catòlica, no va depurar un aparell estatal i exèrcit ple de reaccionaris, es va negar a reconèixer el dret d'autodeterminació per a Catalunya o Euskadi i la independència de les colònies i va reprimir vagues obreres i insurreccions camperoles. Com a conseqüència, després de dos anys, la reacció feixista de la CEDA guanyava les eleccions i poc després entrava al govern.

Però aquesta dura contrarevolució, que pretenia aixafar el moviment obrer, va donar lloc a la comuna asturiana d'Octubre del 34, va impulsar la consciència de milions de treballadors i jornalers i va obrir un nou període de la revolució socialista. Encara que la història mai no es repeteix mecànicament, cal considerar aquestes experiències per a no repetir els mateixos errors que van conduir a derrotes molt dures.

Organitzar-nos i recuperar els carrers per a canviar la correlació de forces

Les perspectives electorals són ombrívols. I és normal, amb un Pedro Sánchez que ara renega del feminisme, fent-se

eco del cunyadisme masclista més reaccionari. O una Yolanda Díaz prometen somriures i lluitar "contra la pobresa del temps", perquè combatre la pobresa real, de carn i os, amenaça el sacrosant diàleg social. Per això necessitem rearmar una esquerra de combat, militant, i sí, revolucionària, que confronti amb la dreta i amb la patronal mitjançant la lluita. Només així podrem recuperar el terreny perdut!

Els i les comunistes revolucionàries no menyspreem les eleccions, i per això demanem el vot a la CUP per al pròxim 23 de juliol. Però cap transformació social profunda, inclosa l'alliberament nacional de Catalunya, vindrà d'un parlament o d'un govern que accepti les regles capitalistes. Tal com va explicar Marx al Manifest Comunista, "el govern de l'Estat modern no és més que una junta que administra els negocis comuns de tota la classe burgesa". Això és el que ha quedat en evidència amb aquest govern central, els Governos de la Generalitat encapçalats

per ERC i fins i tot amb els "Ajuntaments del canvi" com el de Barcelona.

Aquells que deien que l'important era arribar al govern, controlar el BOE o utilitzar institucions capitalistes pròpies com la Generalitat per a canviar la vida de la gent o aconseguir la independència, han fracassat. Si la dreta arriba a la Moncloa la seva ofensiva serà brutal, i de res no serviran totes les posicions parlamentàries i institucionals per a frenar-los. L'enor-

Necessitem un sindicalisme de combat, un feminisme de classe i revolucionari, i un antifeixisme que posi en qüestió el sistema capitalista. I això només és possible amb un programa que advoqui pel socialisme i que defensi sense complexos la necessitat de tocar la propietat capitalista, d'expropiar els grans monopolis i la banca. Aquest és l'únic camí realista per a mobilitzar els colossals recursos de la societat controlats ara per una minoria, i dedicar-los a resoldre els apressants problemes de la immensa majoria. És l'única opció per a revertir una catàstrofe climàtica que pot esborrar-nos del mapa com a espècie. Només una economia planificada democràticament, on prevalguin els interessos col·lectius, pot enfrontar aquestes amenaces.

A Esquerra Revolucionària construïm un partit revolucionari que tingui arrels sòlides en el moviment obrer i el jovent, a l'independentisme anticapitalista, en els sindicats combatius i els moviments socials. En aquests anys hem aixecat organitzacions amb provada capacitat de lluita com el Sindicat d'Estudiants i Lliures i Combatives, i realitzat un paper de primer ordre en molts dels conflictes obrers més rellevants i les mobilitzacions de masses del moviment juvenil i feminista. Tenim plena confiança en la nostra classe, que ha lluitat, lluita i lluitarà, però que necessita una direcció a l'alçada dels reptes històrics que enfrontem.

És l'hora de fer un pas al capdavant, és l'hora de l'organització. Uneix-te a Esquerra Revolucionària! Socialisme o barbàrie!

Vox i el PP, la mateixa escòria és!

Construeix Esquerra Revolucionària per a fer-los front

1 Perquè sota el capitalisme, mentre una minoria de banquers, especuladors i grans empresaris acumulen beneficis escandalosos, per al jovent i la classe treballadora només hi ha retallades, precarietat, salaris miserables, atur i un futur sense oportunitats.

2 Perquè cal acabar amb l'opressió nacional de Catalunya, Euskal Herria i Galiza, amb la monarquia corrupta i amb el seu entramat institucional al servei de l'Ibex35, i això implica la confrontació amb el sistema capitalista i el seu Estat. Cal basar-se en l'acció directa de masses i la batalla als carrers. L'alliberament nacional de Catalunya i la revolució socialista són indissociables. Els i les comunistes d'Esquerra Revolucionària lluitem per una república ca-

talana socialista, per continuar i culminar la batalla de l'1 d'Octubre i tombar el règim del 78.

3 Perquè l'única manera de combatre l'amenaça de l'extrema dreta, de la reacció espanyolista i dels tribunals franquistes, a qui el nacionalisme espanyolista del PSOE i les polítiques de pau social no han fet més que enfortir, és amb la nostra organització i mobilització. No restablint ponts amb el règim del 78, ni confiant en un aparell estatal infestat de feixistes i reaccionaris, ni acceptant les polítiques de la burgesia catalana i espanyola. Els suposats "cordons sanitaris" de la mà de la "dreta democràtica" són una completa farsa, com veiem a tot al món. La classe dominant necessita les formacions

d'ultradreta per a defensar el sistema capitalista davant del moviment obrer i la revolució. Per això les protegeix, finança i, donat el cas, les arma. La classe obrera i el jovent hem de basar-nos en les nostres pròpies forces, en la lluita de masses per a fer-los front en tots els plànols, amb un programa de classe i comunista.

4 Perquè l'experiència demostra que no podem conformar-nos amb votar cada quatre anys, que els drets es conquisten lluitant. Així ho hem fet des d'Esquerra Revolucionària, juntament amb les i els joves del Sindicat d'Estudiants i les companyes de Lliures i Combatives, impulsant mobilitzacions en defensa de l'educació i la sanitat pública, pel dret a l'autodeterminació, contra la

violència masclista amb el moviment "No esteu soles" i la justícia patriarcal, contra l'LGTBI-fòbia, el racisme, el canvi climàtic i la repressió. I també en nombrosos conflictes obrers a Catalunya, defensant un sindicalisme de classe, combatiu i democràtic.

5 Perquè rebutgem la dictadura del capital financer que decideix sobre les nostres vides, i que el "sí que es pot" s'hagi convertit en "no es pot, els capitalistes no ho permeten". Sabem que enfrontar els poderosos no és fàcil, però no tenim por a fer-ho. No ens resignem a viure en un món de misèria, explotació, guerra i barbàrie. Per això construïm un partit revolucionari, internacionalista i anticapitalista, en lluita per una societat socialista.

**Uneix-te a les
comunistes
revolucionàries!**

Uneix-te a

ESQUERRA
REVOLUCIONÀRIA

www.esquerrarevolucionaria.net
esquerrarevolucionaria@gmail.com
WhatsApp: 629 467 550

